

Un futur millor per a l'Església de Cuba

Recentment s'ha conegut la notícia que s'ha autoritzat la construcció d'un nou temple cristià a Cuba. Publiquem la foto del cardenal Jaime Ortega, arquebisbe de La Habana, el qual ha declarat que «en el procés en què està Cuba, les marxades en sèrie serien impossibles». Miguel Àngel Moratinos, exministre d'Assumptes Exteriors d'Espanya, ha declarat que en la negociació per alliberar presos polítics a Cuba «vaig tenir l'ajuda inestimable del cardenal Jaime Ortega, que és un home discret, intel·ligent, audaç i un gran negociador». L'Església està fent un gran paper en l'actual negociació amb els Estats Units.

GLOSSA

Seguim-ne el pas!

Recés amb un grup d'universitaris. Després d'un dia dedicat a meditar i pregar entorn el misteri de la passió, mort i resurrecció de Jesús, un jove comenta: «Després del silenci de la creu es comprèn, humanament parlant, el desànim dels deixebles, la seva desorientació, que abandonin el seguiment, el canvi de direcció en el camí de la vida tot cercant seguretats». Una de les noies afegeix: «Això també ho vivim nosaltres, molts dels meus amics i amigues, i penso que també persones grans, quan sembla que Déu no hi és al nostre entorn, quan l'aparença és que ningú no el necessita, quan ningú en parla.»

Aquest era també el sentir dels deixebles i seguidors de Jesús després de la seva mort a la creu. Amagar-se, ocultar la seva relació amb el Mestre, deixar Jerusalem enrere... No és estrany que el fet es produïxi també en determinades situacions i moments entre els qui, generació rere generació, s'han sentit i se senten cridats i moguts al seguiment del Mestre. «Nosaltres esperàvem que Ell seria el qui hauria alliberat Israel» (Lc 24,21).

Al silenci de la creu segueix la bona notícia de les dones, el seu crit quan expliquen que Jesús no és al sepulcre, i llavors aquells seguidors

esporuguits recuperen el coratge quan poden afirmar que l'han vist ressuscitat. Han tingut una experiència personal de trobament amb el Crist que canvia la seva vida, que dóna un nou impuls al grup. Només aquesta experiència intensa i personal pot explicar l'inexplicable: com, superant pors i dificultats, senten la necessitat irreprimible de fer saber a tothom que Jesús és viu!

Avui encetem el temps de Pasqua. Ens correspon a nosaltres de descobrir Jesús, el Crist, vivent entre nosaltres. Obrim-nos a l'esperança perquè el bé és, malgrat tot, més fort que el mal. Retrobem la pau enmig de tanta violència; redescobrim el sentit profund de la nostra vida i de la crida que ens fa el Senyor; lluitem sense defallir per les causes justes, petites o grans, fidels a la veritat que allibera; acollim sense passar comptes, tornant a perdonar una vegada i altra...

Continuem estimant malgrat la soledat, recuperant el camí de la benaurança, el camí de la normalitat de la Pasqua. «Però ara aneu a dir als seus deixebles i a Pere: "Ell va davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir"» (Mc 16,7). Ell va davant nostre, seguim-ne el pas!

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dies 9 i 10**, Visita Pastoral a l'Ametlla de Mar.
- **Dissabte 11**, Trobada de diaques permanents a Tortosa. / Confirmacions a Jesús, a les 20 h.
- **Diumenge 12**, Acolitat del seminarista Gerard Reverté a la parròquia Sant Josep de Sant Carles de la Ràpita, a les 11.30 h.

PARAULES DE VIDA

Realment ha ressuscitat el Senyor

Per als deixebles i les dones que ho havien deixat tot pel Senyor i s'havien arriscat a seguir-lo, l'experiència de la creu va ser una gran decepció. Havien cregut que Ell era el Messies, havien posat la seua esperança en Ell i amb la seua mort tot havia acabat. Als ulls de qualsevol israelita piadós, Déu havia desautoritzat les pretensions de Jesús. No era possible continuar creient en Ell.

No obstant això, el Diumenge de Pasqua comencen a córrer notícies que, si bé en un principi són desconcertants, tindran com a resultat que aquells deixebles, que en el moment de la Passió havien abandonat el Senyor, siguen recobrats a poc a poc per a la fe.

La primera notícia és que el sepulcre està buit. Un fet desconcertant. Maria Magdalena pensa que «s'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat» (Jn 20, 2). Tan sorprenent que les dones, que van ser les primeres a escoltar l'anunci de la resurrecció (Mc 16,6; Lc 24,5-6), en un principi no van dir res a ningú (Mc 16,8) i, quan ho van contar als deixebles, aquests no les van creure (Lc 24, 11; Mc 16,9).

El segon moment és la visita dels deixebles al sepulcre. Pere s'admira d'allò que ha succeït, però torna a casa seua (Lc 24,12; Jn 20, 10). Únicament el deixeble «aquell que Jesús estimava» (Jn 20,2), al veure el llençol d'amortallar i el mocador «ho veié i cregué» (Jn 20, 8). Se li van obrir els ulls de la fe.

A partir d'aquest moment, cadascun dels personatges de la Pasqua haurà de recórrer el seu propi camí de fe, un camí que no és fàcil. De fet, els mateixos evangelistes es complauen a indicar la dificultat perquè els deixebles cregueren que Crist havia ressuscitat: els deixebles d'Emmaús són qualificats pel mateix Crist com «Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes!» (Lc 24,25); els altres deixebles no van creure ni a Maria Magdalena (Mc 16,11), ni als dos deixebles d'Emmaús que també van anar a anunciar-los que el Senyor era viu (Mc 16, 13). De fet, el Senyor els va tirar en cara «la seva falta de fe i la seva duresa de cor» (Mc 16,14). En l'Evangeli de Joan se'ns narra la resistència de Tomàs a creure en la resurrecció. Per a creure exigeix veure i tocar el Senyor. El mateix Jesús li retrau la seua actitud: «No siguis incrèdul, sigues creient... Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist!» (Jn 20,27-29).

Aquests detalls dels relats pasquals ens han de portar a pensar dues coses: en primer lloc que els creients, que vivim el goig de la fe, hem d'agrar al Senyor aquest do que ompli d'esperança les nostres vides. La fe ens dóna la seguretat que la mort no té l'última paraula i la certesa que l'amor és més fort que l'odi.

En segon lloc, hem de pensar que cada persona, igual que cada personatge de la Pasqua, ha de recórrer el seu propi camí de fe. Un creient no ha de despreciar a ningú perquè tinga dificultats per creure. El camí que pot portar a un no creient a la fe no el tracem nosaltres. És el Senyor qui condueix els homes cap a Ell per camins que només Ell coneix. Demanem que tots els homes puguin arribar a viure el goig de la fe.

Feliç Pasqua.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

») Aquesta imatge parla

► MARIA CRUZ SANZ

Repte fascinant

Maria Cruz Sanz és «una catalana de Valladolid».

Religiosa filipense missionera d'ensenyament, fa 12 anys va arribar a Sant Andreu de la Barca per fer-se càrrec de la llar d'infants que les germanes porten a la població des de fa 105 anys i també col·labora amb la parròquia del poble acompanyant diversos grups de joves. El contrast entre els joves de Palència —on vivia—, «fills de família i cultura cristianes», i els d'aquí, «d'una societat més freda i laïcista», «és abismal: tot un repte».

És fàcil engrescar els joves?

La primera dificultat és tenir joves a qui engrescar. Hem de fer un canvi de xip, anar nosaltres a la recerca d'ells allà on són i estar disposats a *perdre* molt de temps. Un cop hi són, engrescar-los és un altre repte. Déu els queda lluny, l'Església no els diu res. Però cal animar-se, perquè és possible i és meravellós estar amb ells.

I perquè participin a les romeries?

Si han viscut l'experiència a casa, és fàcil. Els grups no poden ser cèl·lules aïllades, han d'estar integrades al si d'una comunitat, perquè si se senten part integrant d'aquesta família no serà difícil fer camí junts i anar de romeria. Tot i això, una romeria d'adults ha de ser adaptada en gran part si hi ha joves.

Quin itinerari proposes?

Presentar Jesús com la finestra per descobrir qui és Déu; acollir la seva Paraula, que esdevé el mirall on confrontar la pròpia vida; treballar el coneixement personal, la necessitat d'ajudar i de demanar ajuda; obrir-se al món amb ulls crítics i amb el desig de transformar-lo. I tot, amb l'estil de Felip Neri: amb mirada creient, alegria, senzillesa i molta confiança en l'Esperit Sant.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Sobre l'ús del diner

Oh Senyor, tu ens has revelat que el nostre Pare del cel té cura de nosaltres, de la mateixa manera que ell té cura dels lliris dels camps i del ocells que volen per l'aire.

Ensenya'ns a tenir fe en la providència de Déu i a no confiar en la nostra avidesa humana. L'avidesa mai no ha fet feliç a ningú.

Beneix el diner que es fa servir en el món, de manera que el famolenc pugui ser alimentat, que el nu pugui ser vestit de nou, que el pobre sigui acollit de cor, i el malalt, guarit.

Senyor, dóna'ns el teu Esperit Sant, de manera que, amb la fe que ens concedeixes, puguem sentir clarament que nosaltres som per a tu més valuosos que els lliris més bonics i que el ocells que canten pel cel.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Con alegría festiva!»

—«¡Sé que mi Redentor vive!», gritaba Job, en su dolor esperanzado.

—«¡El Rey del universo nos resucitará!» Era el grito de triunfo de cada uno de los siete hermanos Macabeos antes de morir mártires.

—«Muchos de los que **duermen en el polvo despertarán**: unos para la vida eterna, otros para ignominia perpetua», leemos en el profeta Daniel.

—«¿Por qué **buscáis entre los muertos al que vive?**», dijo el ángel a las mujeres en el sepulcro vacío en el que había sido enterrado Jesús.

Los que han sufrido injusticias, han padecido en el cuerpo o en el espíritu enfermedades o la muerte de familiares, entienden que hoy es un gran día. Celebramos, festejamos la **Resurrección de Jesús, promesa** para quienes han **sufrido** con Cristo, que también **resucitarán** para la vida eterna.

San Pedro Damián decía de san Romualdo que su principal característica era «**su festiva alegría**». Y enseñaba:

1. Que si había tristeza en el corazón, **la alegría** —por amor— había de **manifestarse en el rostro**.
2. Apenas alguien llame a tu puerta, **desaparezca** de tu rostro la **tristeza**.
3. **Aclárese** —mejore— la **expresión de tu rostro**.
4. **Sal** a su **encuentro, sonriente, sereno y lleno de paz**.
5. Que la **boca**, tu **frente** y los **ojos brillen de alegría**.

¡Con alegría festiva!»

¡Qué gran lección para todos!

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El autorretrato de Miguel Ángel

Miguel Ángel pintó una de las joyas del arte universal: la Capilla Sixtina. El Juicio Final es una manifestación de su genialidad. Pero hay que estar atentos a un detalle. Uno de los personajes es san Bartolomé, el cual, como suele ser costumbre entre los mártires, sostiene un elemento que evoca las torturas que sufrió: su piel desollada. Ahora bien, el rostro de este cuerpo de piel torturada no es el del santo, sino el del pintor. Es el autorretrato de Miguel Ángel.

Este ejemplo del mundo del arte nos permite reflexionar sobre la manera en que Dios se nos manifiesta. Podemos conocerlo a través de su obra, la Creación; pero también ha querido dejar una huella explícita de su presencia en el mundo: la Eucaristía. Es como un autorretrato de Dios que nos revela sus rasgos principales. Es creación, pero, a la vez, es el rostro del Creador.

La Eucaristía es expresión de amor, es donación, es entrega. La Eucaristía es materia para recordarnos que Dios no rechaza lo físico enalteciendo lo espiritual. La Eucaristía es pan, fruto de la tierra y del trabajo del hombre. El creador cuenta con la criatura para manifestarse en la creación. La Eucaristía es el autorretrato de Dios.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

6. □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: pròpia) [Ac 2,14-22-32 / Sl 15 / Mt 28,8-15]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i màrtir; sant Guillem, abat.

7. □ **Dimarts** [Ac 2,36-41 / Sl 32 / Jn 20,11-18]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prevere, fundador Gns. Escoles Cristianes (FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. □ **Dimecres** [Ac 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.

9. □ **Dijous** [Ac 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ **Divendres** [Ac 4,1-12 / Sl 117 / Jn 21,1-14]. Sant Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, màrtir.

11. □ **Dissabte** [Ac 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. □ † **Diumenge vinent**, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ac 4, 32-35 / Sl 117 / 1Jn 5,1-6 / Jn 20,19-31]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir.

PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

»Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección.

»Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos. El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Crist ressuscitat. Retaule de Trebon (s. XIV), Galeria Nacional de Praga

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Amb el Crist ressuscitem a una vida nova

L'anunci pasqual ressona avui en l'Església: Crist ha ressuscitat d'entre els morts i és el Senyor dels vius i dels morts. En la «nit més clara que el dia», la paraula omnipotent de Déu, que ha creat els cels i la terra i ha format l'home a la seva imatge i semblança, crida a una vida immortal l'home nou, Jesús de Natzaret, fill de Déu i fill de Maria. Pasqua vol dir que la vida no serà destruïda. Aquest anunci ha de ressonar arreu del món, a través de l'Església que ha nascut de la Pasqua del Crist i l'escampa amb la pròpia vida de comunió i de servei.

En la primera lectura, Pere anuncia amb decisió al poble el misteri de la resurrecció del Senyor: ell

i els altres apòstols en són testimonis. L'evangeli d'avui ens narra l'estupor de Maria Magdalena, de Pere i de «l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant» davant el sepulcre buit. En el relat se subratlla l'itinerari de fe que van fer Maria i els dos deixebles, que no s'imposa com una evidència sinó que neix d'uns signes que cal desxifrar.

Primer, Maria Magdalena va al sepulcre de bon matí, «quan encara era fosc». Sembla una dona embolcallada per les tenebres de la incredulitat davant el sepulcre buit. Veu Jesús, però el confon amb l'hortolà. Només el reconeix quan Jesús l'anomena pel seu nom (Jn 20,11-18). El relat de Joan tendeix a relativitzar el veure. No n'hi ha prou amb veure el Senyor per reconèixer-lo. És ell que ha de revelar-se.

Mentre Pere mira estupefacte el sepulcre buit, l'altre deixeble «a qui Jesús estimava» veu i creu immediatament. No té necessitat de Jesús per creure que ha ressuscitat. Ell constata que Jesús no està embolcallat en un sudari, sinó que és viu.

El relat evangèlic acaba així: «Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts».

El sepulcre buit era un signe que només es podia comprendre a través de la trobada amb el Ressuscitat. La resurrecció de Crist, vèrtex del misteri de la fe, és l'objecte de la fe apostòlica i de la celebració pasqual.

CRÒNICA DIOCESANA

Trobada de Batxillerat MJC

El 6, 7 i 8 de febrer, diferents grups de joves de la diòcesi de Tortosa (Benicarló, Amposta, Gandesa, Tortosa, la Ràpita...) vam reunir-nos a l'alberg de les Teresianes de Jesús per passar un cap de setmana diferent fent-nos preguntes referents a la nostra fe.

La trobada va començar divendres a la tarda nit. Després de presentar-nos, ens vam dividir en quatre grups amb els corresponents quatre monitors, gràcies als quals vam organitzar la feina de la casa i faríem els diferents treballs i activitats.

El lema de la trobada va ser «La fe com a resposta», dividint el gran tema en quatre treballs que van ser: com vivim nosaltres la fe en la societat i com aquesta la viu, el nostre grup i la nostra parròquia i per últim, un treball personal. Totes aquestes activitats ens han ajudat a fer créixer la nostra fe i, la veritat, han estat molt entretingudes i divertides.

A més a més, dissabte per la tarda vam anar caminant a l'ermita de Sant Bernabé, prop d'on ens allotjàvem per allà fer una gimcana i altres activitats.

Esperem que en noves ocasions ens acompanyin més joves de la diòcesi que com nosaltres han volgut dir SÍ a seguir el camí que Jesús ens ha preparat.

Anna Centelles (Tortosa), **Joel Tomàs** (Amposta)
David Iglesias (Benicarló), **Miriam Clua** (Gandesa)

Confirmacions a Corbera d'Ebre

El dissabte 7 de febrer, a les 20 hores, amb molt de fred, encetàvem la celebració de la Confirmació de tres joves del poble, presidida pel nostre bisbe D. Enrique Benavent, que els va animar a

ser testimonis del do que rebrien.

Acompanyats pels seus pares i familiars va ser una celebració important per a la comunitat cristiana que és on tenen que viure el do de la fe cada diumenge.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Corbera d'Ebre

Lluitem contra la pobresa, t'hi apuntes?

El dia 3 de febrer, la presidenta-delegada de Mans Unides a la diòcesi de Tortosa, Elena Tortajada, i la convidada especial Estíbaliz Ladrón de Guevara, missionera dominica del Rosarió, han presentat la 56 campanya amb el lema «Lluitem contra la pobresa, t'hi apuntes?»

Amb aquesta campanya, Mans Unides pretén motivar la societat en general perquè prengui consciència que l'eradicació de la pobresa no és solament cosa de les nacions, sinó que tots som responsables. Ha arribat el moment d'assumir un major compromís en treballar a favor d'un model de societat que —fent-nos ressò de les paraules del papa Francesc— no exclou els desfavorits, els més empobrits, els menys dotats.

Per lluitar contra la pobresa denunciem les seves causes i posem en marxa accions concretes per acabar amb ella, com els projectes que la delegada va explicar als quals donarà suport la nostra diòcesi aquest any i que són la construcció d'una pressa d'aigua a Kènia, un programa de prevenció i atenció a malalts del VIH a l'Índia i la construcció d'infraestructures educatives en institut de formació professional a Sierra Leona.

La missionera Estíbaliz ens va explicar com lluita contra la pobresa des de fa 30 anys a República Dominicana als barris marginals de Santo Domingo amb nens, adolescents i joves que viuen al carrer i nens d'immigrants haitians.

Mans Unides lluita contra la pobresa, i tu?, t'hi apuntes?

Elena Tortajada

Trobada Interdiocesana de delegats a Tarragona

Els delegats de Missions de les diòcesis catalanes, s'han reunit en la trobada anual, a principis de febrer. L'Arquebisbat de Tarragona és qui acull els delegats i treballadors de les delegacions de Missions i OMP de Catalunya.

En aquesta trobada caben moments per a la formació, reflexió, la posada en comú d'iniciatives i la convivència fraterna. Mn. Joan Magí, rector de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, obrí la sessió amb la conferència «promoció de les vocacions missioneres». La seva aportació va servir per remarcar els fonaments bíblics de la vocació missionera, al temps que obrí un ric diàleg on es posà de manifest l'actualitat i urgència de la dimensió missionera de l'Església.

Durant les jornades també hi van participar Mons. Enrique Benavent, com a representant dels bisbes de la província, i D. Anastasio Gil, director nacional de les Obres Missionals Pontificies (OMP). Les seves intervencions van servir per encoratjar els responsables diocesans que vetllen per la dimensió missionera.

Mn. Antoni Borràs

PALABRAS DE VIDA

Verdaderamente ha resucitado el Señor

Para los discípulos y las mujeres que lo habían dejado todo por el Señor y se habían arriesgado a seguirle, la experiencia de la cruz fue una gran decepción. Habían creído que Él era el Mesías, habían puesto su esperanza en Él y con su muerte todo había terminado. A los ojos de cualquier israelita piadoso Dios había desautorizado las pretensiones de Jesús. No era posible seguir creyendo en Él.

Sin embargo, el Domingo de Pascua empiezan a correr noticias que, si bien en un principio son desconcertantes, tendrán como resultado que aquellos discípulos, que en el momento de la Pasión habían abandonado al Señor, sean recobrados poco a poco para la fe.

La primera noticia es que el sepulcro está vacío. Un hecho desconcertante. María Magdalena piensa que «se han llevado del sepulcro el cuerpo del Señor y no sabemos dónde lo han puesto» (Jn 20,2). Tan sorprendente que las mujeres, que fueron las primeras en escuchar el anuncio de la resurrección (Mc 16,6; Lc 24,5-6), en un principio no dijeron nada a nadie (Mc 16,8) y, cuando lo contaron a los discípulos, estos no las creyeron (Lc 24,11; Mc 16,9).

El segundo momento es la visita de los discípulos al sepulcro. Pedro se admira de lo sucedido, pero regresa a su casa (Lc 24,12; Jn 20,10). Únicamente el discípulo «a quien Jesús amaba» (Jn 20,2), al ver las vendas y el sudario «vio y creyó» (Jn 20,8). Se le abrieron los ojos de la fe.

A partir de este momento, cada uno de los personajes de la Pascua tendrá que recorrer su propio camino de fe, un camino que no es fácil. De hecho, los mismos evangelistas se complacen en indicar la dificultad para que los discípulos creyeran que Cristo había resucitado: los discípulos de Emaús son calificados por el mismo Cristo como «necios y torpes para creer lo que dijeron los profetas» (Lc 24,25); los otros discípulos no creyeron ni a María Magdalena (Mc 16,11), ni a los dos discípulos de Emaús que también fueron a anunciarles que el Señor estaba vivo (Mc 16,13).

De hecho, el Señor les echó en cara «su incredulidad y dureza de corazón» (Mc 16,14). En el Evangelio de Juan se nos narra la resistencia de Tomás a creer en la resurrección. Para creer exige ver y tocar al Señor. El mismo Jesús le repro-

cha su actitud: «No seas incrédulo, sino creyente... ¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto» (Jn 20,27-28).

Estos detalles de los relatos pascales nos deben llevar a pensar dos cosas: en primer lugar que los creyentes, que vivimos el gozo de la fe, hemos de agradecer al Señor este don que llena de esperanza nuestras vidas. La fe nos da la seguridad de que la muerte no tiene la última palabra y la certeza de que el amor es más fuerte que el odio.

En segundo lugar, debemos pensar que cada persona, al igual que cada personaje de la Pascua, ha de recorrer su propio camino de fe. Un creyente no debe despreciar a alguien porque tenga dificultades para creer. El camino que puede llevar a un no creyente a la fe no lo trazamos nosotros. Es el Señor quien conduce a los hombres hacia Él por caminos que sólo Él conoce. Pidamos que todos los hombres puedan llegar a vivir el gozo de la fe.

Feliz Pascua.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa